

FALUDI JULIANNA

Fókusz

A recepció az előtérben ültetett le, ott vártam a kisasztalon élém telt kávéval és vízzel. A falakon kreatív díjak és egy-egy kampány plakátja voltak kifüggesztve. A kis folyosó egybenyitott térbe torkollott, itt ültek az account menedzserek és az asszisztensek. Ádám hangját hallottam kiszűrődni az egyik boxból.

– Ez így nem ér semmit, az egész hazugság. Hazudik a termék, és hazudsz te is. Hiteltelen és haszontalan, nem így használjuk, és nem mond el magáról semmit – jól tagoltan mondta, hogy mindenki megértse. Kissé előredőltem, és láttam, hogy az öcsém fenséges pózba húzta ki magát a terem közepén.

– Ez olyan, mintha nem hinnél a saját termékedben, ami miatt nap mint nap bemész dolgozni – kelt ki magából kikerekedett szemekkel az íróasztala mögül egy piros blézeres lány.

– Miért hinnék benne, ha szar? – folytatta az öcsém – Ugye nem mondod komolyan, hogy te hiszel abban, amit eladsz?

– De igen!

– A fenét! A fizetésedben hiszel, meg a görgős székedben, amibe beleülsz minden reggel. – A lány sértetten hátat fordított, és többé nem méltatta válasza az öcsémet. – Mirelit *melegítsd fel, vak szerelem* nincs olyan ember, aki ekkora baromságot bevenne! – okoskodott.

– De van! – hallottam egy másik hangot. A csészém fölött láttam, hogy a kreatív igazgató lépett be, pont olyan sármos volt, mint a honlapon, amit megnéztem, mielőtt bejöttem a próbanapra. – Ezt a dumát nem veszik meg, de egy nagyon hasonlót igen. Legalábbis az ügyfél. A lényeg, hogy legyen miből válogatnia, úgyhogy megtartjuk.

A piros blézeres lány diadalmasan nézett ki a képernyője mögül, az öcsém pedig kijött a szobából, és nem vett észre, csak, amikor erőteljesebben rápisszegttem.

– Bébi, mi van?! Kire vársz?

– Behívtak egy próbanapra, nem emlékszel?

– Ja, tényleg, ma van. Csak lazán, jó?!

Akkor kijött a piros blézeres lány, kedvesen köszönt, és a kezembe nyomott egy rövid összefoglalót, rajta dátummal, a megrendelő nevével és a témával: *Sampon-fogyasztás a luxustól a prémiumig*. Az összefoglalón továbbá meg voltak jelölve a fontosabb kérdések és témakörök, amiken az öcsémnek végig kellett mennie. A pi-

ros blézeres lány a szomszéd szobába vezetett, amit tükörfal választott el a teremtől. Leültem a székre, a lapot pedig az ablaknak tűnő tükörfal előtti pultra helyeztem magam elé. A piros blézeres lány elmondta, hogy mire figyeljek, és bátorított, hogy készítsék jegyzeteket. Hangja kedves volt, és az egész lénye nagyon megnyerő. Búcsúzásként még elém helyezett egy tányér pogácsát. A tükörfal túloldalán megláttam az öcsémet, ahogy a lapokat az asztalra helyezi, és leül a hét nő közé. Ádám bemutatkozott, majd üdítővel és pogácsával kínálhatta őket.

– Köszönöm, hogy eljöttetek! Ha nem bánjátok, tegeződjünk, köszönöm, hogy eljöttetek. Ma az egyik legintimebb és legtitokzatosabb témáról foglak titeket kérdezni. Bevallom, engem férfiként különösen izgatott mindig, hogy mitől lesz a nőknek elegáns megjelenésük, szép arcbőrük, gyönyörű hajkoronájuk, hogy a természet ajándékait hogyan tudják ilyen csodálatosan elénk tárni. Elég csak körbenézni, hogy csillogó, selymes hajakat, gyönyörűen ápolt fejeket lássak trendi hajvágásokkal, és bevallom, szinte irigykedem, hogy ilyen sokféle módon tudjátok a hajatokot, arcotokat és az alakotokat viselni. Mindebben a tudás segít titeket, az apró trükköknek tűnő fogások, a titokzatos krémek és csodaszerek, a különleges fogások, minden, ami a szépség tudománya – mondta el székfoglalóját, anélkül hogy a jegyzeteibe nézett volna.

A nők valóban egytől egyig szép hajúak voltak, látszott, hogy nagyon ügyelnek a kinézetükre, a ruhájukkal is a különböző stílustrendeket képviselték. A koruk az elém helyezett összefoglaló szerint 23 és 35 év közötti volt, a tükörfalon át úgy láttam, leginkább 23-25 évesek lehettek. Az összefoglalón leírt szűrő szerint mindannyian magasabb jövedelműek voltak, hajadonok, a fővárosban éltek, és magasabb árfekvésű parfümöt használtak. Az öcsém úgy ült köztük, mint egy kitért tollazatú páva. Az arca fennkölt volt, a megértést és az ünnepélyességet sugározta, mintha a nők mind az ő személyes meghívására érkeztek volna erre a különleges alkalomra. Keresztbe vetett lábára helyezte a köteg papírt, majd belevágott az első témablokkba.

– Tehát az elkövetkező másfél órában lazuljunk el, érezzük magunkat a zuhany alatt vagy a fürdőkádban, és képzeljük el, hogy eljött az a pillanat, amikor a fejünkhöz érünk, amikor a varázslat megtörténik. Ilyenkor az ember pulzusa lelassul, a vérnyomása alacsonyabb lesz, az arca kisimul, vagy éppenséggel ellenkezőleg, izgatottá válik, mert egy különleges alkalomra készül, energetizálódik. – „Az öcsém kiesik a szerepéből”, firkáltam fel a papírra. Egy-két sóhaj hallatszott, hajak csillantak meg a mesterséges lámpafényben, a lányok mozgolódtak a székekben.

– Mit éreztek hajmosás közben? Mikor mostok haját? Szoktatok ilyenkor masszírozni? Milyen a kedvenc samponotok? – kérdezte szuggesztív hangon az öcsém, számára borotvált arcán érdeklődést mímelve. „Egyszerre sokat kérdez, kapkod”, jegyeztem fel. A csöndet egy szőke loknis lány törte meg, ujjbegyével érzékenyen masszírozva a fejét:

– Későn érek haza, nekem az esti hajmosás a kikapcsolódás. Még edzés után is otthon mosok haját. Az elsőnél finoman megmasszírozom a fejem, azután hajszesz-

pakolást teszek rá, majd lemosom egy újabb masszázssal – mondta, és végigsimított szőke haján.

Láthatólag nem tudták, hogy az üvegfalon keresztül figyelem őket. Az öcsémet nézték, és egymást méregették, titokban a tükörbe tekingetve. Ösztönösen hátrébb húztam a székem, onnan figyeltem, mint egy páholyból. Nem vágtak egymás szavába, illedelmesen megvárták, hogy megkapják a szót. Biztosan tudtam, hogy ki fog megszólalni, mert az öcsém is felvette velük a szemkontaktust. Például a fekete nő a szőke loknissal pont szemben ült, és látványosan előredőlt, hogy az öcsém észrevegye. Ádám ránézve bólintott, amit a többiek is láttak, a szőke loknis pedig levitte a hangját és elmosolyodott. A fekete hajzuhatag a nő bőrdzsekis hátára csapódott, és az ál-luxus világába repített minket:

– Mintha kaviárt tálalna fel nekem egy izmos meztelen férfi a testén – búgta öblös hangján. – Az esőcsepp-zuhanyrózsából a víz finoman pereg, a hajam sima, mint a selyem, a bőröm puha és illatos – behunyta a szemét, majd lassan kinyitotta, a tekintetével pásztázta a teret, látszott, hogy a teremben beállított kamerának beszélt. A teremben beállt a csend, a megfagyott teatralitásban nem volt, aki folytatni szeretne volna a beszélgetést. Az öcsém nagyon komoly arccal bólogatott, a lány bőrének emlegetésére megváltozott a testtartása, és pár irányított kérdéssel igyekezett átlendíteni a beszélgetést.

– Szerintem egy jó hajmosás a nap fénypontja, ledobom a ruhámat, és beállok a zuhany alá, enyém az a húsz perc a napból – a farmeres lány után sorban nyíltak meg egymás után a nők, úgy meséltek a samponozásról, mintha máris reklámfilm-ben szerepelnének. A képtelenség kényszerébe zárva ültem a tükörfal mögött, és visszafojtott lélegzettel hallgattam a külvilágnak eljátszott kitarulkozás színes formáit.

– Én szilárd sampont használok, gyengéden habot képezek a kezemben, majd a fejbőrömbé masszírozom. Sokkal természetesebb tőle a hajam, mint az adalékanyagoktól hemzsegő samponoktól, amik túlságosan lesimítják a hajamat – a lánynak dús és hullámos, derékig érő sötétszőke haja volt, mintha az *Aranyhaj* című meséből lépett volna elő.

– Nekem olyan, mintha luxusszalomban kényeztetnének – mondta egy kiskosztűmös lány. – A fürdőszobámban kizárólag gyönyörű csomagolású termékek vannak, illatos gyertyák, luffa-szivacs és finom szappanok – kezdtek belejönni, Ádám igyekezett mindenkit bevonni a beszélgetésbe.

– Milyen az a sampon, amire vágnál? – fordult egy hallgatag, vörös hajú lányhoz.

– Hát... Legyen krémes, sűrű, ami jól habzik, ne legyen erős illata, inkább kifinomult, a hajmosás pedig olyan, mint egy ölelés – pirult el a lány. Majd a tükörbe nézett, azt hittem, észrevesz, de csak a saját arcát kémlelte, hogy mennyire látszik rajta a pír.

– Én gyerekként utáltam a hajmosást, a szemembe csöpögő samponos vizet. Most is csak olyan sampont veszek, ami nem csíp, és könnyű kinyomni a tubusból. – Az öcsém „mély” tekintetet erőltetve magára, tenyerét háromszögben illesztette a mellkasa elé. Az otthoni hajmosások jutottak eszembe, mindig az anyám fürdetett meg minket, egymás után. Először az öcsémet, hogy korábban kerüljön ágyba, mert amíg az én félhosszú hajamat mosták, azalatt az ő fiúloknijai megszáradtak. Az öcsém fürdetése viszonylag gyorsan történt, tíz-tizenöt percnél tovább nem játszott a kádban, és ki nem állhatta, ha a samponos víz lecsorgott az arcán, a szemét két csíkba szorította, két kezét a fülére tapasztotta. Az apánk nehezen viselte a visítózását, emlékszem, ahogy összerándult az arca az öcsém hangjától, amikor a nappaliban legóztunk. A sírást gyengeségnek tartotta, amit – úgy érezte – nem tudott ellen-súlyozni a nevelésével. Anyám számára a sikítozás ugyanolyan természetes volt, mint bármilyen más gyerekhang, nem törődött vele különösebben, nem lendítette ki abból az egyenletes gondoskodásból, amivel körülvett minket. Az anyám büszke volt az öcsém hosszabbra hagyott sötétszőke loknijaira, az apám azonban rendszeresen szóvá tette, hogy Ádámnak le kéne vágatnia a haját, aztán ráhagyta ezt is, mint oly sok minden mást, az anyámra.

A tükör mögött az öcsém fotókat dobott ki az asztalra, amiből a lányok válogat-
tak, és összerakták a saját történetüket, amit egyesével elmeséltek. Egyre inkább úgy tűnt, hogy az öcsém hipnózisba kergeti őket, a lányok szinte transzba estek egymás hajmosási történeteitől. Egy pink blúzos lány izgatottan felemelkedett a székből, szőkésbarna haja sátorként takarta arca jobb felét, ahogy íves műszempil-lája alól búgta:

– Én a talpamban érzem a hajmosást. Ha a fejbőrömhöz érek, a vádlimtól lefelé bizsergek. – Az öcsém ragadozóként hordozta körbe tekintetét az átszellemült lá-nyokon, ahogy a samponok rejtelméről faggatózott, mint aki uralja őket. – Korán felfedeztem, hogy érzékeny vagyok a tapintásra – folytatta a lány. – Ha kezet fogok valakivel, rögtön tudom a rezgés minőségéből, hogy kivel van dolgom.

Ádám teljes testében előredőlvé a legkomolyabb arcával figyelt. Egy másik lány is transzcendentális, érzéki tapasztalatokról számolt be.

– Néha apró tüsszúrásokat érzek magamon, hangyabolyként terjednek egy pont-ból többfelé, de előfordul az is, hogy mély hullámok vonulnak végig rajtam, amitől meghajlik a derekam. – A teste jól láthatóan beleremegett, ahogy mondta. – A sötét-kék emberekkel értem meg magam a legjobban, az ő hatásuk egészen különleges, apró kisüléseket érzek a vádlimban, és közben forróság borítja be a hátam egészen a vállamtól kezdődően. – A teremben mozgolódás támadt, a lányok moco-rogtak a székeken, a pogácsa elfogyott, így a kólásüveget adták körbe.

A papírra néztem, a megjelölt kérdésektől egyre távolabbra került a beszélgetés. Már kezdtem kétségbeesni a helyzettől, amikor Ádám az online vásárlásra terelte a szót. A vörös hajú lány és a fekete hajú nő bizonyult a legaktívabbnak a témában, számos oldal és márka tapasztalatát osztották meg.

Végül rövid levezető után Ádám ajándéksomagokat nyújtott át mindenkinek, egy utalványt és egy hajápolási szettet. Az íves szempillájú lányt a legvégére tartogatta, vele még negédesen csevegett, majd előkapták a telefonjaikat egy számcsere-re. A nők még búcsúzóul a tükör felé fordulva igazgatták a ruhájukat, rendbe szedték a hajukat. Ismét hátrébb húzódtam, a tükör túloldalán olyan volt, mintha egyenesen felém tartanának, mintha nekem akarnának megnyerőek lenni. Az öcsém önelégült fejjel újra kikezdett a munkahelyén egy nővel, én pedig a tükörfalon át néztem az egészet. Hülye egy nap volt.

Eltűnt idő nyomában 2. olaj, vászon, 100×70 cm, 2019.